

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział IV Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Sterkowicz

Protokolant: protokolant Angelika Zych

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 czerwca 2016 roku w Warszawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) S.A. R.L z siedzibą w L.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

1. Zobowiązuje stronę pozwaną (...) S.A. R.L z siedzibą w L. do złożenia na piśmie w stosunku do osoby powoda J. K. pisemnych przeprosin za pozwanie go przez stronę pozwaną (...) S.A. R.L z siedzibą w L. o zapłatę nieistniejącego długu.
2. Zasądza od strony pozwanej (...) S.A. R.L z siedzibą w L. na rzecz powoda J. K. kwotę 12.000 (dwanaście tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 6 listopada 2014 roku do dnia zapłaty.
3. W pozostałym zakresie powództwo ddala.
4. Zasądza od strony pozwanej (...) S.A. R.L z siedzibą w L. na rzecz powoda J. K. kwotę 5.850 (pięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz kwotę 2.777 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.
5. Zasądza od strony pozwanej (...) S.A. R.L z siedzibą w L. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 6.736,80 (sześć tysięcy trzydzieści sześć 80/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w związku z postępowaniem.

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 16 grudnia 2013 roku, w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla m. st. Warszawy z powództwa (...) S.a.r.l. z siedzibą w L. pozwany J. K. złożył pismo w którym domagał się zasądzenia na jego rzecz 67.000 zł oraz dożywotniej renty leczniczej za poniesiony uszczerbek na zdrowiu, zamartwianie, straty moralne i materialne oraz koszty.

W wykonaniu zarządzenia z dnia 13 stycznia 2014 roku sprecyzował, iż dożywotniej renty domaga się od pierwszego dnia miesiąca roku kalendarzowego, począwszy do daty wyroku sądowego do ostatniego miesiąca, w którym nastąpi zgon J. K.

Postanowieniem z dnia a 27 stycznia 2014 roku żądanie powoda J. K. zostało przekazane i podległe rozpoznaniu przez Sąd Okręgowy w Warszawie

Powód J. K. w piśmie z dnia 25 lutego 2014 roku (data prezentaty) sprecyzował swoje stanowisko w sprawie wskazując, iż za trwały uszczerbek na zdrowiu, wywołany przewlekłym stresem domaga się kwoty 50000 zł miesięczne. Dodatkowo dochodzi kwoty 12 000 zł tytułem rekompensaty za zmarnowane 300 roboczo – godzin przewidzianych za prace naukowe, które musiał poświęcić w licznych urzędach i instytucjach na wyjaśnienie sprawy z powództwa (...) S.a.r.l. z siedzibą w L., kwoty 2.500 zł tytułem dożywotniej renty oraz kwoty 5000 zł jako nawiązkę za straty moralne na rzecz (...) przy parafii (...) przy ul. (...) w W.. W uzasadnieniu wskazał, iż pozwana spółka dopuściła się poważnego naruszenia integralności osobowej powoda, ukazując go jako rzekomego dłużnika, którego trzeba ściągać przez komornika. Zaznaczył, iż cieszy się nieskazitelną opinią zawodową i moralną w elitarnym środowisku polskiego handlu zagranicznego i obrocie międzynarodowym, a wszelkie zobowiązania finansowe regulują w imieniu powoda banki w oparciu o stałe polecenia zapłaty.

(pismo, k. 67- 73)

W odpowiedzi na pozew w dniu 4 grudnia 2014 r., powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, iż powód nie wykazał swoich roszczeń zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Wskazał, iż żądana przez powoda kwota 50.000,00 złotych nie znajduje oparcia w przepisach prawa materialnego i stanowi propozycję zawarcia umowy sprzedaży praw autorskich do dzieła, którego autorem jest powód. Dodatkowo podniósł, iż żądana kwota nie może stanowić odszkodowania bowiem pozwany nie wykazał jaką szkodę miałyby ona naprawić, jednocześnie nie może stanowić zadośćuczynienia bowiem pozwany nie wiąże jej z jakąkolwiek szkodą majątkową. Odnosząc się do żądania kwoty 12.000,00 zł. pozwany podniósł, iż powód nie wykazał, żadnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, nie powołując na poparcie swoich twierdzeń żadnych dowodów.

Strona pozwana podniosła, iż działania spółki (...) s.a.r.l. polegające na nabyciu wierzytelności, skierowaniu roszczenia na drogę postępowania sądowego i postępowania egzekucyjnego, nie były bezprawne, co całkowicie podważa zasadność powództwa.

Dodatkowo pozwany wskazał, iż żądanie dożywotniej renty miesięcznej w kwocie 2.500 zł miesięcznie z powodu „uszczerbku na zdrowiu” nie znajduje żadnych podstaw materialnych na gruncie obowiązującego prawa, a w niniejszej sprawie brak przesłanek do zastosowania przepisu art. 444 §2 k.c. Na zakończenie strona pozwana dodała, iż postępowanie sądowe w sprawie do której odwołuje się powód nie zostało jeszcze zakończone, co prowadzi do wniosku, że powództwo nie tylko nie jest bezpodstawne ale i przedwczesne oraz załączone do pozwu dokumenty nie spełniają ustawowych wymogów w zakresie możliwości użycia ich w postępowaniu jako środków dowodowych.

(odpowiedz na pozew, k. 331-332)

W piśmie z dnia 17 września 2015 roku (data prezentaty) powód zmodyfikował żądanie pozwu wskazując, iż żąda kwoty 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenia dóbr osobistych wraz z odsetkami liczonymi od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 50.000 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami liczonymi od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty. Dodatkowo wniósł o zobowiązanie (...) z siedzibą w L. do przeproszenia powoda na piśmie za pozwanie go o zapłatę nieistniejącego długu oraz zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż życie powoda zmieniło się w sposób znaczący po bezprawnym wyegzekwowaniu od powoda przez komornika sądowego należności niezasadnie przyznanej pozwanemu. Jego godność i samoocena zostały poważnie naruszone, zachowanie pozwanego godziło w emocjonalny spokój i ład psychiczny, który jest potrzebny każdemu człowiekowi. Wskazał, iż doświadczył rozczarowania, bezradności i stanu rezygnacji w związku z zachowaniem pozwanego. Podniósł ponadto, że działania pozwanego były bezprawne bowiem pozwany nie miał

żadnych merytorycznych podstaw do wniesienia pozwu, nie dysponował dowodami na istnienie wierzytelności, co potwierdza prawomocny wyrok oddalający powództwo (...) S.a.r.l. z siedzibą w L. przeciwko J. K.. Strona powodowa wskazała, iż powództwo stanowi odpowiedź na naganne praktyki firm skupujących wierzytelności. Odnosząc się do żądania odszkodowania powód zaznaczył, iż dla Głównego Urzędu Statystycznego miał sporządzić publikację za wynagrodzenie w wysokości 50.000 zł. Z uwagi na sytuację związaną z egzekucją długu nie ukończył pracy w terminie i nie otrzymał wynagrodzenia.

(pismo procesowe, k. 391-392)

W dalszym toku procesu strony niezmiennie podtrzymywały swe stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.a.r.l. z siedzibą w L. nabyło wierzytelność i wniosło w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew o zapłatę przeciwko J. K..

Po uzyskaniu zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nakazu zapłaty (...) S.a.r.l. z siedzibą w L. złożył wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie którego komornik sądowy dokonał zajęcia wierzytelności J. K.. Na etapie postępowania egzekucyjnego powód wystosowywał liczne pisma do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, komornika sądowego mające na celu wyjaśnienie sytuacji oraz (...) S.a.r.l. z wnioskiem o doręczenie dowodów świadczących o zasadności kierowanego roszczenia.

Na skutek prawidłowo wniesionego sprzeciwu, z uwagi na fakt nieprawidłowego doręczenia nakazu, nakaz zapłaty utracił moc, a sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W.. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. oddalił powództwo (...) S.a.r.l. z siedzibą w L..

Powód wielokrotnie zwracał się do pozwanego z wnioskiem o przedstawienie dowodu świadczącego o prawdziwości wierzytelności. Pozwany nie udzielił odpowiedzi na pisma powoda.

(okoliczność bezsporna)

Powód J. K. jest człowiekiem wykształconym, cenionym w środowisku zawodowym ekonomistą, operującym barwnym i bogatym językiem. Posiada nieposzlakowaną opinię, wszystkie swoje zobowiązania finansowe reguluje za pomocą stałych zleceń w bankach. Utrzymuje się z emerytury.

(dokumenty, k. 83 -85v, 89-92, 94-94v, 96-98v, zeznania powoda, k. 670, zeznania świadka M. L. (1), k. 662)

Wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz proces toczący się początkowo przed Sądem Rejonowym w Lublinie przekazany według właściwości do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. spowodowało, iż J. K. poczuł się zestresowany, obawiał się, że sytuacja się powtórzy i pojawią się kolejne zajęcia komornicze, zaczęły występować problemy z sercem.

(zeznania świadka M. L. (1), k.662; zeznania świadka A. S., k.661; zeznania powoda, k. 670-670v)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o przywołane wyżej dokumenty i kserokopie dokumentów dołączone do akt niniejszej sprawy. Sąd uznał, iż ww. dokumenty nie budziły wątpliwości w zakresie ich treści i pochodzenia od poszczególnych osób.

Ponadto stan faktyczny Sąd ustalił również w oparciu o opinię zeznania świadków A. S. i M. L. (2) oraz zeznania powoda. Powyższe zeznania są spójne, rzeczowe oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W ocenie Sądu świadek są osobami bezstronnymi i nie mającą jakiegokolwiek interesu w tym, by zeznawać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zeznania te są w ocenie Sądu, rzeczowe, logiczne i spójne,

a nadto znajdują potwierdzenie w pozostałej części materiału dowodowego, dlatego też Sąd obdarzył je przymiotem wiarygodności.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Oceniając zasadność powództwa wskazać należy, że kwestię ochrony dóbr osobistych regulują przepisy art. 23 k.c. oraz 24 k.c. Pierwszy z nich zawiera przykładowy katalog dóbr osobistych do których zalicza również cześć.

Zgodnie z dyspozycją art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka takie jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Ochrona dóbr osobistych może być realizowana w różny sposób i za pomocą różnych środków, może mieć charakter majątkowy jak i niemajątkowy.

W myśl art. 24 k.c. ten czyje dobro osobiste zostanie zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba, że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, a w szczególności złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie.

Zgodnie z kolei z art. 24 § 2 k.c. jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Odszkodowanie za szkodę majątkową może być przyznane na zasadach ogólnych, tj. art. 415 i n. k.c.

Jak wynika z przytoczonych przepisów polskie prawo nie przewiduje zamkniętego katalogu dóbr chronionych prawnie. Tym niemniej aby dochodzić zadośćuczynienia za ich naruszenie, nie wystarczy samo wskazanie zdarzenia, które spowodowało to naruszenie, ale także strona powodowa musi wskazać jakie konkretnie dobra osobiste zostały naruszone.

W myśl art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przy wyjaśnianiu istoty dóbr osobistych i związanych z nimi praw osobistych dominowało dawniej podejście subiektywistyczne. Przyjmowano, iż dobra osobiste to indywidualne wartości uczuć i stanu psychicznego konkretnego człowieka. Jego subiektywne odczucie powinno mieć decydujące znaczenie dla oceny, czy doszło do naruszenia jakiegoś cenionego przez niego dobra osobistego. Obecnie przeważa pogląd, iż przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego decydujące znaczenie ma nie tyle subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ile to jaką reakcję wywołuje w społeczeństwie to naruszenie. Innymi słowy oceny, czy w konkretnym przypadku nastąpiło naruszenie dóbr osobistych, należy dokonywać przy przyjęciu kryteriów poddanych obiektywizacji, uwzględniających odczucia ogółu, a także powszechnie przyjmowane i wynikające z obyczajów normy (zob. wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CKN 953/00, wyrok SN z dnia 26 października 2001r., V CSK 195/01). Przepisy art. 23 i 24 k.c. w odniesieniu do ogólnej reguły dowodowej nakładają na stronę powodową obowiązek wykazania, iż doszło do naruszenia jego dobra osobistego i wskazania jakie dobro zostało naruszone.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że przepisy art. 23 i 24 k.c. konstruują domniemanie bezprawności działania. Przesłanka bezprawności ujmowana jest przy tym szeroko, za bezprawne bowiem uznaje się każde zachowanie

sprzeczne z obowiązującymi przepisami oraz z zasadami współżycia społecznego. Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 października 1989 r. (II CR 419/89), zgodnie z którym „ za bezprawne uważa się każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna szczególna okoliczność usprawiedliwiająca takie działanie” oraz że „do okoliczności wyłączających bezprawność zalicza się: działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego (ale z zastrzeżeniem uchylecia jej skuteczności w niektórych przypadkach) oraz działanie w obronie uzasadnionego interesu.”

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7 kwietnia 2009 roku (M.P.Pr. 2009/12/642) do powstania roszczeń określonych w art. 24 k.c. nie jest wystarczająca sama bezprawność działania sprawcy. Niezbędny jest także skutek tego działania w postaci naruszenia jednego z dóbr osobistych, o których mowa w art. 23 k.c. Jednakże, aby dojść do rozważania przesłanki bezprawności działania lub istnienia okoliczności znoszących bezprawność działania w pierwszej kolejności Sąd obowiązany jest bowiem ustalić czy doszło do naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego.

Rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych Sąd winien jest w pierwszej kolejności określić dobro osobiste, które mogło zostać naruszone, a następnie ustalić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a dopiero w przypadku pozytywnej odpowiedzi ustalić czy działanie pozwanej było bezprawne. Warto raz jeszcze zaznaczyć, że dowód co do samego faktu naruszenia ciąży na powodzie, natomiast na pozwanym spoczywa ciężar dowodu, że naruszenie to nie było bezprawne

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego mając na względzie stanowisko powoda nie ulega wątpliwości, iż dobrem osobistym, którego ochrony się domagał, jest jego godność, cześć i dobre imię.

Cześć, dobre imię i dobra sława człowieka są pojęciami obejmującymi wszystkie dziedziny życia osobistego, zawodowego i społecznego. Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż co do zasady przez cześć człowieka zwykle się rozumieć dwa jej aspekty – tzn. część zewnętrzną w znaczeniu dobrej sławy, dobrego imienia i tzw. część wewnętrzną w znaczeniu godności osobistej, wyobrażenia o własnej wartości. Naruszenie dobrego imienia może nastąpić zarówno przez wypowiedzi o faktach, jak również przez wypowiedzi o charakterze ocennym. Przy czym o ile o naruszenia dobrego imienia można mówić dopiero wówczas, gdy dyskredytująca jednostkę wypowiedź dotrze do osób trzecich, zostanie upubliczniona, o tyle naruszenie godności (czci wewnętrznej) może nastąpić również przez sformułowanie pod adresem danej osoby zarzutu, który nie jest rozpowszechniony (por. wyrok SN z dnia 18 listopada 2005 r., IV CK 213/05).

Naruszenie czci może nastąpić zarówno przez pomówienie o ujemne postępowanie w życiu osobistym i rodzinnym, jak i przez zarzucenie niewłaściwego postępowania w życiu zawodowym, naruszające dobre imię danej osoby i mogące narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu lub innej działalności (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 października 1987 roku w sprawie II CR 269/87, OSNCP 4/89, poz. 66).

W ocenie Sądu orzekającego na skutek wszczęcia postępowania przez pozwanego (...) S.a.r.l. z siedzibą w L. oraz postępowania komorniczego skutkującego zajęciem emerytury powoda doszło do naruszenia czci i godności powoda. Zachowanie pozwanego wywołało u powoda dyskomfort, stres, irytację oraz poczucie bezsilności, bowiem nie zawierał on żadnych umów, z podmiotem od którego pozwany nabył wierzytelność. Wielokrotnie zwracał się do pozwanego z prośbą o przedstawienie dokumentów świadczących o istnieniu wierzytelności.

Zdaniem Sądu Okręgowego strona pozwana nie wykazała, iż jej działanie było dozwolone przez obowiązujące przepisy prawne, twierdząc jedynie, iż nabycie wierzytelności, a następnie skierowanie roszczenia na drogę postępowania sądowego, a w dalszej kolejności postępowania egzekucyjnego w celu wyegzekwowania nabytej wierzytelności działaniem bezprawnym nie jest. W tym kontekście działanie pozwanego, które przejawiało się w podjętych przez ten podmiot krokach prawnych, poprzez najpierw zainicjowanie postępowania sądowego w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego, a następnie skierowanie już go do wykonania w drodze przymusu egzekucyjnego, niewątpliwie nosiło znamiona działania bezprawnego i szkodzącego w cały zespół dóbr osobistych powoda. Bezprawność ta w istocie

wyrażała się w szczególności w tym, że postępowanie sądowe i egzekucyjne zostało skierowane nie do właściwej osoby dłużnika, którym nigdy de facto w stosunku do strony pozwanej nie stał się J. K..

Wskazać należy, że każdy profesjonalista, a takim jest pozwany w ramach swojej działalności w przestrzeni prawa, powinien zdawać sobie sprawę z reguł chroniących dobra osobiste każdego podmiotu prawa cywilnego. Pozwany powinien zatem zachować szczególną i wymaganą staranność i rzetelność w kierowaniu na drogę postępowania sądowego zakupionych wierzytelności. Stopień naruszenia tych dóbr osobistych powoda jest wobec tego znaczny, gdy zważy się, że jako osoba fizyczna szczególnie dotkliwie i w sposób efektywny została poddana przymusowi egzekucyjnemu. Ta więc okoliczność zdaniem sądu przekłada się na ocenę adekwatności dochodzonego przez pokrzywdzonego pieniężnego zadośćuczynienia, którego miara jest zawsze poniesiona krzywda.

Wskazać należy, iż świadczenie o jakim jest mowa w art. 448 k.c. spełnia oprócz funkcji kompensującej także inne funkcje, w tym funkcję prewencyjną i represyjną. W tym realizuje się zasada wedle której ma ona odstraszać od popełniania podobnych czynów i jednocześnie stanowić pewnego rodzaju sankcję dla naruszydca – tak by na przyszłość liczył się z konsekwencjami swego działania. Pozwany winien w przyszłości mieć świadomość, że podejmowanie działań zmierzających do wyegzekwowania świadczenia od osoby nie będącej dłużnikiem, spotka się z negatywną reakcją.

Sąd Okręgowy uznał, iż odpowiednim i adekwatnym do rodzaju naruszonego dobra osobistego i zakresu krzywdy moralnej sposobem będą pisemne przeprosiny za pozwanie powoda przez (...) S.a.r.l. z siedzibą w L. o zapłatę nieistniejącego długu.

Sąd jest zdania, że pozwany ponosi zarówno majątkową jak i niemajątkową odpowiedzialność za naruszenie czci i godności powoda, z uwagi na fakt, iż działanie pozwanego naruszające dobra osobiste powoda było w zupełności bezprawne. Wobec tego uznał, iż kwota 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia stanowić będzie miarodajną do odniesionych przez poszkodowanego moralnie powoda krzywd rekompensatę, łagodzącą następstwa naruszenia dóbr w postaci poczucia poniżenia, wywołania wzmożonego stresu u powoda, jak również działanie prewencyjne.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, należy przyjąć, że ujemne skutki jakie niewątpliwie zaszły u powoda w związku z zawinionym działaniem pozwanego winny być w pełni zrekompensowane zarówno przez opublikowanie stosowanego oświadczenia skierowanych do niego osobistych przeprosin, jak i zapłatę na rzecz powoda pieniężnej rekompensaty w formie zadośćuczynienia. Tylko, bowiem kumulacja tych dwóch środków zapewni, w ocenie Sądu Okręgowego, usunięcie skutków naruszeń, a jednocześnie stanowić będzie pełną moralną satysfakcję dla powoda. Jednocześnie zauważyć należy, że kwota żądana w pozwie nie przedstawia wygórowanej i nieadekwatnej wartości. Jest to wartość odpowiednia do stopnia i sposobu naruszenia dóbr tej osoby do jakich niewątpliwie doszło.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt 1 i 2 wyroku..

Odnosząc się do żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 50.000,00 zł tytułem odszkodowania, stwierdzić należy, że w ocenie Sądu nie zasługuje ono na uwzględnienie. Roszczenie to zostało sformułowane jako roszczenie odrębne za poniesioną szkodę w majątku powoda. Stosownie do ogólnych reguł rządzących postępowanie cywilnym, a zwłaszcza tej jak wyrażona jest w art. 6 k.c. powód obowiązany był wykazać szkodę oraz pozostając z nią w adekwatnym związku przyczynowym zdarzenie, będące jej źródłem. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową regułę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnoprawnym wskazując przede wszystkim, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu dowodzenia (tak zwany ciężar dowodu w znaczeniu materialnoprawnym).

W świetle wynikającej z tego przepisu reguły, za prawdziwe mogą być w procesie cywilnym przyjęte jedynie te fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać te fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały w sposób należyty wykazane. Nie budzi przy tym

wątpliwości, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, wyłącznie stroną powodową obciążał obowiązek wykazania istnienia przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego.

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił, zaistnienia przesłanek z 415 k.c. tj. istnienia adekwatnego związku przyczynowego między tym działaniem pozwanego a powstałą szkodą.

Nie zostało w postępowaniu przed sądem potwierdzone, jakoby powód poniósł szkodę w postaci utraconych korzyści na skutek niezrealizowania w terminie publikacja na zlecenie Głównego Urzędu. Nie potwierdza tej okoliczności żaden dowód sprawy. W takim zaś wypadku nie może być mowy o odpowiedzialności pozwanego za utracone przez powoda możliwości zarobkowe i brak w związku z tym osiągniętych korzyści. Na marginesie wskazać trzeba, że strona powodowa nie przedstawiła żadnego dokumentu umowy, z której wynikałby obowiązek wykonania tego dzieła i za przedstawiającą wysokość roszczenia kwotę wynagrodzenia. Z tych też powodów w tej części powództwo także podlegało oddaleniu.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak na wstępie.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 zdanie 2 k.p.c. obciążając tymi kosztami w całości pozwanego i zasądzając je w kwocie 5850,00 zł oraz kwocie 2777 zł na rzecz strony powodowej uwzględniając w tym opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2760 zł ustalonego na podstawie § 6 pkt. 5 oraz § 11 pkt 1 ppkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349) oraz w kwocie 6.736,80 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w związku z postępowaniem.